TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2010. gada 26. oktobrī*

Lieta C-97/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 4. martā un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 10. martā, tiesvedībā

Ingrid Schmelz

pret

Finanzamt Waldviertel.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], P. Linda [*P. Lindh*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un K. Toadere [*C. Toader],*

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 13. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Austrijas valdības vārdā — K. Pezendorfere [*C. Pesendorfer*] un J. Bauers [*J. Bauer*], pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā — K. Blaške [*C. Blaschke*] un J. Mellers [*J. Möller*], pārstāvji,

— Grieķijas valdības vārdā — M. Tasopulu [*M. Tassopoulou*], kā arī K. Georgiadis [*K. Georgiadis*] un I. Bakopuls [*I. Bakopoulos*], pārstāvji,

— Eiropas Savienības Padomes vārdā — A. M. Kolerta [*A.-M. Colaert*] un J. P. Hikss [*J.-P. Hix*], pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā — D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*] un B. R. Kilmans [*B.-R. Killmann*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 17. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), kas ir grozīta ar Padomes 2006. gada 14. februāra Direktīvu 2006/18/EK (OV L 51, 12. lpp.; turpmāk tekstā — "Sestā direktīva"), 24. panta 3. punkta un 28.i panta, kā arī Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "PVN direktīva") 283. panta 1. punkta c) apakšpunkta spēkā esamību, ievērojot EKL 12., 43. un 49. pantu un vienlīdzīgas attieksmes principu. Šīs lūgums ir arī par Sestās direktīvas 24. panta 2. punkta un PVN direktīvas 287. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp I. Šmelcu [*Schmelz*], Vācijas pilsoni, kura dzīvo Vācijā, un *Finanzamt Waldviertel* [Valdfīrteles Finanšu pārvaldi] (turpmāk tekstā — "*Finanzamt*") par *Finanzamt* izdotu paziņojumu par nodokli attiecībā uz apgrozījuma nodokli, kas I. Šmelcai it kā ir jāmaksā par 2006. un 2007. gadu, pamatojoties uz viņas ienākumiem no dzīvokļa, kas atrodas Austrijā, izīrēšanas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

Sestā direktīva

3 Atbilstoši Sestās direktīvas 13. panta B daļas b) punktam dalībvalstis atbrīvo no nodokļa nekustamā īpašuma iznomāšanu un izīrēšanu.

4 Sestās regulas 24. panta, kura nosaukums ir "Īpašs režīms maziem uzņēmumiem" un kurš ir ietverts tās XIV sadaļā par īpašiem režīmiem, 2. punkta a) un b) apakšpunktā būtībā ir atļauts dalībvalstīm paturēt spēkā vai piešķirt atbrīvojumu no pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā — "PVN") nodokļa maksātājiem, kuru gada apgrozījums ir mazāks par summu valsts valūtā, kura atbilst 5 000 Eiropas norēķinu vienībām pēc maiņas kursa Sestās direktīvas pieņemšanas dienā.

5 Saskaņā ar Akta par Austrijas Republikas, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā (OV 1994, C 241, 21. lpp., un OV 1995, L 1, 1. lpp.), XV pielikuma IX sadaļas, kuras nosaukums ir "Nodokļu uzlikšana", 2. punkta c) apakšpunktu, izpildot Sestās direktīvas 24. panta 2.–6. punktu, Austrijas Republika var piemērot atbrīvojumu no PVN nodokļu maksātājiem, kuru gada apgrozījums ir mazāks par EUR 35 000 ekvivalentu attiecīgās valsts valūtā.

6 Sestās direktīvas 24. panta 3. punktā ir noteikts:

"Atbrīvojuma [..] jēdziens attiecas uz preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, ko veic mazie uzņēmumi.

Dalībvalstis var izslēgt dažus darījumus no 2. punktā paredzētās kārtības. [..]"

7 Sestās direktīvas 28. panta 2. punkta j) apakšpunktā ir paredzēts, ka "Austrijas Republika nekustamā īpašuma izīrēšanai iedzīvotājiem var piemērot vienu no divām pazeminātajām likmēm, kas noteiktas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta trešajā daļā, ar nosacījumu, ka likme nav mazāka par 10 %".

8 Ar Sestās direktīvas 28.i pantu, kura nosaukums ir "Īpašs režīms maziem uzņēmumiem", šīs pašas direktīvas 24. panta 3. punktam ir pievienota šāda daļa:

"[..] [uz] preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu, ko veic nodokļa maksātājs, kas nav reģistrēts valsts teritorijā, noteikti neattiecina 2. punktā noteikto atbrīvojumu no nodokļa."

PVN direktīva

9 Saskaņā ar PVN direktīvas 135. panta 1. punkta 1) apakšpunktu dalībvalstis atbrīvo no nodokļa nekustamā īpašuma izīrēšanu un iznomāšanu.

10 PVN direktīvas 117. panta 2. punktā ir noteikts, ka Austrijas Republika "nekustamā īpašuma izīrēšanai mājokļu vajadzībām var piemērot vienu no divām 98. pantā paredzētajām samazinātajām likmēm ar nosacījumu, ka šī likme ir vismaz 10 %".

11 Atbilstoši PVN direktīvas 272. panta 1. punkta d) apakšpunktam dalībvalstis var "nodokļa maksātājus, uz kuriem attiecas mazo uzņēmumu atbrīvošana no nodokļa saskaņā ar 282. līdz 292. pantu" atbrīvot no dažiem vai visiem pienākumiem, kas paredzēti šīs direktīvas XI sadaļas ("Nodokļa maksātāju un dažu to personu pienākumi, kas nav nodokļa maksātājas") 2. nodaļā ("Identifikācija"), 3. nodaļā ("Rēķinu piesūtīšana"), 4. nodaļā ("Uzskaite"), 5. nodaļā ("Deklarācijas") un 6. nodaļā ("Kopsavilkuma paziņojumi").

12 PVN direktīvas XII sadaļā, kuras temats ir "Īpaši režīmi", ir ietverta 1. nodaļa, kuras nosaukums ir "Īpašs režīms mazajiem uzņēmumiem". Ar 281. pantu, kas ir ietverts šīs 1. nodaļas 1. iedaļā un kas ir veltīts "Vienkāršotām maksājumu un iekasēšanas procedūrām", būtībā ir pieļauts, ka "dalībvalstis, kurām varētu rasties grūtības parasto PVN režīmu piemērot mazajiem uzņēmumiem to darbības vai struktūras dēļ, var [..] piemērot vienkāršotas nodokļa uzlikšanas un iekasēšanas procedūras".

13 PVN direktīvas 282. pantā "Atbrīvojumi vai diferencēti nodokļa atvieglojumi", kas ietverts šīs pašas 1. nodaļas 2. iedaļā, ir precizēts, ka "šajā iedaļā paredzētie atbrīvojumi un diferencētie nodokļa atvieglojumi attiecas uz preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, ko veic mazie uzņēmumi".

14 Atbilstoši PVN direktīvas 283. panta 1. punkta c) apakšpunktam, kas ir ietverts šajā pašā 2. iedaļā, šajā iedaļā paredzētie režīmi neattiecas uz "preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšan[u], ko veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību [nav reģistrēts] tās dalībvalsts teritorijā, kur maksājams PVN".

15 Atbilstoši PVN direktīvas 287. pantam "dalībvalstis, kas pievienojušās pēc 1978. gada 1. janvāra, var piemērot atbrīvojumu no nodokļa tādiem nodokļa maksātājiem, kuru gada apgrozījums nepārsniedz turpmāk norādīto summu ekvivalentu attiecīgās valsts valūtā pēc valūtas maiņas kursa, kas bija spēkā to pievienošanās dienā". Austrijas Republikai šī summa tika noteikta EUR 35 000 apmērā.

16 PVN direktīvas 288. pantā ir noteikts:

"Apgrozījums, ko ņem par pamatu šajā iedaļā paredzēto režīmu piemērošanai, sastāv no šādām summām bez PVN:

1) piegādāto preču un sniegto pakalpojumu vērtība, ciktāl par šīm precēm un pakalpojumiem iekasē nodokli;

2) to darījumu vērtība, kuri atbrīvoti, atmaksājot iepriekšējā stadijā samaksāto PVN, saskaņā ar 110. un 111. pantu, 125. panta 1. punktu, 127. pantu un 128. panta 1. punktu;

3) to darījumu vērtība, kuri atbrīvoti saskaņā ar 146. līdz 149. pantu un 151., 152. vai 153. pantu;

4) darījumu ar nekustamajiem īpašumiem, 135. panta 1. punkta b) līdz g) apakšpunktos norādīto finanšu darījumu un apdrošināšanas pakalpojumu vērtība, ja vien šie darījumi nav palīgdarījumi.

Tomēr, aprēķinot apgrozījumu, neņem vērā uzņēmuma materiālo vai nemateriālo kapitālieguldījuma preču atsavināšanu."

17 Saskaņā ar PVN direktīvas 411. un 413. pantu ar to tika atcelta Sestā direktīva un [PVN direktīva] stājas spēkā 2007. gada 1. janvārī.

Valsts tiesiskais regulējums

18 Saskaņā ar 1994. gada Likuma par apgrozījuma nodokli (*Umsatzsteuergesetz 1994*, *BGBl.* 663/1994; turpmāk tekstā — "*UStG 1994*") 6. panta 1. punkta 16. apakšpunktu pamata lietā piemērojamajā redakcijā nekustamā īpašuma izīrēšana un iznomāšana principā ir atbrīvota no PVN, izņemot nekustamā īpašuma izīrēšanu iedzīvotājiem.

19 *UStG 1994* 6. panta 1. punkta 27. apakšpunktā pamata lietā piemērojamajā redakcijā bija paredzēts, ka [no nodokļa] ir atbrīvoti "mazo uzņēmumu veiktie darījumi. "Mazais uzņēmums" ir uzņēmums, kuram valsts teritorijā ir dzīvesvieta vai juridiskā adrese un kura apgrozījums taksācijas periodā saskaņā ar 1. panta 1. punkta 1. un 2. apakšpunktu ir mazāks par EUR22 000" 2006. gadā un EUR 30 000 2007. gadā.

Pamata lieta un prejudiciālie jautājumi

20 I. Šmelca, Vācijas pilsone, dzīvo Vācijā. Viņa ir īpašniece dzīvoklim Austrijā, ko viņa izīrē par ikmēneša īres maksu EUR 330 apmērā, pieskaitot kompensāciju par komunālajiem izdevumiem.

21 Uzskatot, ka viņa kā maza uzņēmuma īpašniece ir atbrīvota no apgrozījuma nodokļa, piemērojot *UStG 1994* 6. panta 1. punkta 27. apakšpunktu, I. Šmelca neiekļāva šo nodokli minētās īres maksas rēķinā.

22 *Finanzamt* uzskata, ka, tā kā I. Šmelcas juridiskā adrese vai dzīvesvieta nav Austrijā, viņai nevar piemērot mazajiem uzņēmumiem paredzēto atbrīvojumu. Tādējādi, konstatējusi, ka I. Šmelcai no izīrēšanas Austrijā ir bijis neto apgrozījums EUR 5 890,90 apmērā 2006. gadā un EUR 5 936,37 apmērā 2007. gadā, *Finanzamt* izdeva divus paziņojumus par nodokli, kas datēti attiecīgi ar 2008. gada 19. jūniju un 17. novembri, kuros I. Šmelcai ir noteikts apgrozījuma nodoklis, kas sasniedz attiecīgi EUR 334,93 un EUR 316,15.

23 Pēc tam I. Šmelca par minētajiem paziņojumiem cēla prasību *Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien* [Neatkarīgā nodokļu palāta, Vīnes nodaļa]. Šī tiesa, pieprasot papildu informāciju, precizēja, ka I. Šmelca 2009. gada 10. martā ir deklarējusi, ka to gadu laikā, uz kuriem attiecas pamata lieta, viņai Eiropas Savienības teritorijā nav bijis nekāds apgrozījums.

24 Iesniedzējtiesa, pirmkārt, apgalvo, ka *Finanzamt* pieņemtie lēmumi par nodokļa piedziņu ir atbilstoši valsts likumam, kas savukārt atbilst gan Sestās direktīvas, gan PVN direktīvas normām, un, otrkārt, norāda, ka pretēji I. Šmelcai persona, kuras

dzīvesvieta ir Austrijā, kā mazais uzņēmums varētu tikt atbrīvota no apgrozījuma nodokļa.

25 Tādējādi *Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien* ir šaubas par šo direktīvu atbilstību diskriminācijas aizliegumam, kas noteikts primārajās tiesībās, proti, EKL 12., 43. un 49. pantā, kā arī Savienības tiesību vispārīgajam vienlīdzīgas attieksmes principam.

26 Apsverot arī, vai apgrozījuma apmērs, kas mazos uzņēmumus atšķir no citiem uzņēmumiem, attiecas uz apgrozījumu tikai vienā attiecīgajā dalībvalstī vai arī ir jāņem vērā apgrozījums visā Savienības teritorijā, *Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai frāze "kā arī preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu, ko veic nodokļa maksātājs, kas nav reģistrēts valsts teritorijā" Sestās direktīvas [..] 24. panta 3. punktā un 28.i pantā, kā arī tiesību norma, ar kuru šis noteikums ir transponēts valsts tiesībās, ir pretrunā [EK] līgumam, it īpaši diskriminācijas aizliegumam (EKL 12. pants), brīvībai veikt uzņēmējdarbību (EKL 43. un nākamie panti), pakalpojumu sniegšanas brīvībai (EKL 49. un nākamie panti) vai arī Savienības pamattiesībām (vienlīdzības principam Savienības tiesībās), tādēļ ka šī noteikuma rezultātā uz Savienības pilsoņiem, kuri nav reģistrēti attiecīgajā valstī, netiek attiecināts Sestās direktīvas 24. panta 2. punktā (īpašs režīms mazajiem uzņēmumiem) noteiktais atbrīvojums [no nodokļa], turpretī Eiropas Savienības pilsoņi, kuri ir reģistrēti attiecīgajā valstī, var izmantot šo atbrīvojumu, ja attiecīgā dalībvalsts mazajiem uzņēmumiem piešķir direktīvai atbilstošu atbrīvojumu no nodokļa?

2) Vai frāze "preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanai, ko veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību [nav reģistrēti] tās dalībvalsts teritorijā, kur maksājams PVN" [PVN] direktīvas [..] 283. panta 1. punkta c) apakšpunktā, kā arī tiesību norma, ar kuru šis noteikums transponēts valsts tiesībās, ir pretrunā EKL, it īpaši diskriminācijas aizliegumam (EKL 12. pants), brīvībai veikt uzņēmējdarbību (EKL 43. un nākamie panti), pakalpojumu sniegšanas brīvībai (EKL 49. un nākamie panti) vai arī Kopienu pamattiesībām (vienlīdzības princips Kopienu tiesībās), tādēļ ka šī noteikuma rezultātā uz Eiropas Savienības pilsoņiem, kuri nav reģistrēti attiecīgās dalībvalsts teritorijā, netiek attiecināts PVN direktīvas 282. pantā un nākamajos pantos (īpašs režīms mazajiem uzņēmumiem) noteiktais atbrīvojums no nodokļa, turpretī Eiropas Savienības pilsoņi, kas ir reģistrēti attiecīgās dalībvalsts teritorijā, var izmantot šo atbrīvojumu, ja attiecīgā dalībvalsts mazajiem uzņēmumiem piešķir [PVN] direktīvai atbilstošu atbrīvojumu no nodokļa?

3) Vai, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, frāze "kā arī preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu, ko veic nodokļa maksātājs, kas nav reģistrēts valsts teritorijā" Sestās direktīvas 24. panta 3. punktā un 28.i pantā nav spēkā EKL 234. panta pirmās daļas b) punkta izpratnē?

4) Vai, ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša, frāze "preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanai, ko veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību [nav reģistrēts] tās dalībvalsts teritorijā, kur maksājams PVN" PVN direktīvas 283. panta 1. punkta c) apakšpunktā nav spēkā EKL 234. panta pirmās daļas b) punkta izpratnē?

5) Vai, ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, ar "gada apgrozījumu" [Akta par Austrijas Republikas, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā] XV pielikuma IX nodaļas "Nodokļi" 2. punkta c) apakšpunkta, kā arī Sestās

direktīvas 24. punkta izpratnē ir jāsaprot uzņēmuma apgrozījums gada laikā attiecīgajā dalībvalstī, kurā tiek lūgts piemērot mazajiem uzņēmumiem noteikto īpašo režīmu, vai arī uzņēmuma apgrozījums gada laikā visā Savienības teritorijā?

6) Vai, ja atbilde uz ceturto jautājumu ir apstiprinoša, ar "gada apgrozījumu" PVN direktīvas 287. panta izpratnē ir jāsaprot uzņēmuma apgrozījums gada laikā attiecīgajā dalībvalstī, kurā tiek lūgts piemērot mazajiem uzņēmumiem noteikto īpašo režīmu, vai arī uzņēmuma apgrozījums gada laikā visā Savienības teritorijā?"

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

27 Eiropas Savienības Padome uzskata, ka iesniedzējtiesai brīdī, kad tā uzdeva šos prejudiciālos jautājumus, nebija visas informācijas, kas nepieciešama, lai novērtētu jautājumu par I. Šmelcas reģistrācijas vietu. Vēlāk tika konstatēts, ka prasītāja pamata lietā neveic nekādu saimniecisku darbību Vācijā un tātad viņu nevar uzskatīt par PVN maksātāju. Tā kā vienīgā I. Šmelcas darbība, kas ir aplikta ar PVN, ir Austrijā esoša dzīvokļa izīrēšana privātpersonām, Padome uzskata, ka ir iespējams uzskatīt, ka viņa ir reģistrēta Austrijā. Tādējādi neesot konstatēts, ka prejudiciālie jautājumi ir nozīmīgi pamata lietas izšķiršanai.

28 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka EKL 234. pantā noteiktās procedūras ietvaros tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kas, ņemot vērā lietas īpatnības, var noteikt, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir vajadzīgs, lai šī tiesa varētu taisīt spriedumu, un cik atbilstīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tātad, ja uzdotie jautājumi skar Savienības tiesību interpretāciju un/vai spēkā esamību, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (šajā ziņā skat. 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 59. punkts, kā arī 2010. gada 18. marta spriedumu apvienotajās lietās no C-317/08 līdz C-320/08 *Alassini* u.c., Krājums, I-2213. lpp., 25. punkts).

29 Tādējādi valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamata lietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesas rīcībā nav faktisko un juridisko elementu, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Alassini* u.c., 26. punkts).

30 Turklāt no EKL 234. panta otrās daļas skaidri izriet, ka valsts tiesa izlemj, kurā procedūras posmā šai tiesai ir jāuzdod prejudiciāls jautājums Tiesai (1981. gada 10. marta spriedums apvienotajās lietās 36/80 un 71/80 *Irish Creamery Milk Suppliers Association* u.c., *Recueil*, 735. lpp., 5. punkts, kā arī 2007. gada 17. aprīļa spriedums lietā C-470/03 *AGM-COS.MET*, *Recueil*, I-2749. lpp., 45. punkts).

31 Šajā gadījumā, pat pieņemot, ka informācija, ko I. Šmelca paziņojusi iesniedzējtiesai, ir pareiza, no tā nekādā ziņā neizriet ne tas, ka prasītajai Savienības tiesību interpretācijai acīmredzami nebūtu nekādas saistības ar pamata lietas faktiskajiem apstākļiem vai priekšmetu, ne tas, ka problēmai būtu hipotētisks raksturs. Kā Austrijas valdība precizēja tiesas sēdē, apstāklis, ka I. Šmelca ir veikusi šīs vienīgās ar nodokli

apliekamās darbības, izīrējot savu dzīvokli, nenozīmē, ka Austrijas iestādes varētu uzskatīt, ka viņa ir reģistrēta Austrijā.

32 No minētā izriet, ka uz *Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

33 Ar šiem prejudiciālajiem jautājumiem, kas ir savstarpēji saistīti un kas tāpēc ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Sestās direktīvas 24. panta 3. punkts un 28.i pants, kā arī PVN direktīvas 283. panta 1. punkta c) apakšpunkts tiktāl, ciktāl ar tiem dalībvalstīm ir atļauts piešķirt mazajiem uzņēmumiem, kas ir reģistrēti to teritorijā, atbrīvojumu no PVN, zaudējot atskaitīšanas tiesības, bet šāda iespēja ir liegta mazajiem uzņēmumiem, kas ir reģistrēti citās dalībvalstīs, atbilst EKL 12., 43. un 49. pantam, kā arī vispārīgajam vienlīdzīgas attieksmes principam.

34 Iesniedzējtiesa arī vaicā, vai jēdziens "gada apgrozījums", kas lietots Sestās direktīvas 24. un 24.a pantā, kā arī PVN direktīvas 284.–287. pantā, attiecas uz uzņēmuma apgrozījumu gada laikā dalībvalstī, kurā tas ir lūdzis atbrīvojumu no PVN, vai arī uz apgrozījumu gada laikā visā Savienības teritorijā.

Par piemērojamo brīvību

35 Attiecībā uz pamata lietas apstākļiem piemērojamajām brīvībām iesniedzējtiesa atsaucas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību.

36 Vispirms, brīvība veikt uzņēmējdarbību, kas EKL 43. pantā ir atzīta Savienības pilsoņiem un kas ietver to tiesības sākt un izvērst darbības kā pašnodarbinātām personām, kā arī dibināt un vadīt uzņēmumus ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi saviem pilsoņiem paredzēti reģistrācijas vietas dalībvalsts tiesību aktos, saskaņā ar EKL 48. pantu attiecībā uz sabiedrībām, kas izveidotas atbilstoši dalībvalsts tiesību aktiem un kuru juridiskā adrese, galvenā vadība vai galvenā saimnieciskās darbības vieta ir Eiropas Savienībā, ietver tiesības veikt savu darbību attiecīgajā dalībvalstī ar meitas sabiedrības, filiāles vai pārstāvniecības starpniecību (2006. gada 14. septembra spriedums lietā C-386/04 *Centro di Musicologia Walter Stauffer*, Krājums, I-8203. lpp., 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Saskaņā ar Tiesas judikatūru saimnieciskās darbības jēdziens [EK] līguma nozīmē ir ļoti plašs, paredzot Savienības pilsonim iespēju pastāvīgi un ilgstoši piedalīties tādas dalībvalsts ekonomiskajā dzīvē, kas nav viņa izcelsmes valsts, un no tā gūt labumu, tādējādi veicinot ekonomisko un sociālo mijiedarbību Savienības teritorijā pašnodarbinātības jomā (iepriekš minētais spriedums lietā *Centro di Musicologia Walter Stauffer*, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Tomēr, lai noteikumus, kas attiecas uz tiesībām veikt uzņēmējdarbību, varētu piemērot, principā ir jānodrošina pastāvīga klātbūtne uzņemošajā dalībvalstī un nekustama īpašuma iegādes vai piederības gadījumā šī īpašuma pārvalde jāveic aktīvi (iepriekš minētais spriedums lietā *Centro di Musicologia Walter Stauffer*, 19. punkts). Šādu pastāvīgu klātbūtni jāvar konstatēt, balstoties uz objektīviem un pārbaudāmiem faktiem, it īpaši attiecībā uz fiziskas pastāvēšanas pakāpi telpu, personāla un aprīkojuma

veidolā (šajā ziņā skat. 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-196/04 *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas*, Krājums, I-7995. lpp., 67. punkts).

39 No iesniedzējtiesas sniegtā faktu apraksta izriet, ka I. Šmelca neatbilst šiem nosacījumiem.

40 Tādējādi ir jāsecina, ka tādos apstākļos, kādi tiek aplūkoti pamata lietā, netiek piemēroti noteikumi, kuros reglamentēta brīvība veikt uzņēmējdarbību.

41 Turpinājumā attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, pirmkārt, ir jāuzskata, ka nekustamā īpašuma izīrēšana ir par atlīdzību sniegts pakalpojums EKL 50. panta pirmās daļas izpratnē (šajā ziņā skat. 2010. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-70/09 *Hengartner* un *Gasser*, Krājums, I-7233. lpp., 32. punkts). Otrkārt, apstāklis, ka I. Šmelca uz vairākiem gadiem izīrē dzīvokli, kas atrodas Austrijā, neliedz piemērot EKL 49. pantu.

42 Saistībā ar minēto Tiesa ir nolēmusi, ka pakalpojuma jēdziens līguma izpratnē var attiekties uz ļoti dažādiem pakalpojumiem, tostarp pakalpojumiem, kuri tiek sniegti ilgākā laikposmā, pat vairākus gadus. Neviena līguma norma neļauj abstrakti noteikt ilgumu vai biežumu, sākot no kura, pakalpojuma vai noteikta pakalpojumu veida sniegšana citā dalībvalstī vairs nevarētu tikt uzskatīta par pakalpojumu sniegšanu līguma izpratnē (skat. 2003. gada 11. decembra spriedumu lietā C-215/01 *Schnitzer*, *Recueil*, I-14847. lpp., 30. un 31. punkts).

43 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka uz I. Šmelcas izīrēšanas darbībām attiecas pakalpojumu sniegšanas brīvība atbilstoši EKL 49. pantam.

44 Visbeidzot attiecībā uz EKL 12. panta, kurā noteikts vispārējais jebkādas diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegums, piemērojamību lietas apstākļos ir jāatgādina, ka šis noteikums ir piemērojams patstāvīgi tikai Savienības tiesībās reglamentētajos gadījumos, kuriem nav piemērojamas [EKL] noteiktās speciālās nediskriminācijas normas (2010. gada 21. janvāra spriedums lietā C-311/08 *SGI*, Krājums, I-487. lpp., 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 EKL 49. pantā, kas, kā tas ir konstatēts šī sprieduma 43. punktā, ir piemērojams pamata lietā, ir paredzēti šādi specifiski nediskriminācijas noteikumi. No tā izriet, ka EKL 12. pants nav piemērojams pamata lietas apstākļos.

Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma esamību

46 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka visu [EK] līguma noteikumu par personu brīvu pārvietošanos mērķis ir atvieglot Savienības pilsoņu visu veidu profesionālās darbības veikšanu visā Savienības teritorijā un tie nepieļauj tādus pasākumus, kuri šiem pilsoņiem var radīt mazāk labvēlīgus apstākļus, ja tie vēlas veikt saimniecisko darbību citas dalībvalsts teritorijā (iepriekš minētais spriedums lietā *Bosman*, 94. punkts, un 2009. gada 19. novembra spriedums lietā C-314/08 *Filipiak*, Krājums, I-11049. lpp., 58. punkts).

47 Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka EKL 49. pantā ir noteikts, ka ir atceļams jebkurš pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, ja tas ir tāds, kas aizliedz, traucē vai padara darījumus mazāk pievilcīgus pakalpojumu sniedzējam, kurš reģistrēts citā dalībvalstī (šajā ziņā skat. 2010. gada 1. jūlija spriedumu lietā C-233/09 *Dijkman* un *Dijkman-Lavaleije*, Krājums, I-6649. lpp., 23. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

48 No pastāvīgās judikatūras izriet arī, ka EKL 49. pantā ir aizliegta ne tikai atklāta diskriminācija pilsonības dēļ, bet arī jebkura veida apslēpta diskriminācija, kura, piemērojot citus atšķirības kritērijus, faktiski noved pie tāda paša rezultāta. Tā tas it īpaši ir attiecībā uz pasākumu, kas paredz atšķirīgu attieksmi, pamatojoties uz dzīvesvietas kritēriju, tāpēc ka tas var negatīvi ietekmēt galvenokārt citas dalībvalsts pilsoņus, jo personas, kuru dzīvesvieta nav valsts teritorijā, visbiežāk ir ārvalstnieki (skat. 2003. gada 16. janvāra spriedumu lietā C-388/01 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-721. lpp., 13. un 14. punkts un tajos minētā judikatūra).

49 EKL 49. pantā aizliegtie ierobežojumi pastāv tad, ja dalībvalsts tiesību normas nodokļu jomā, kas tiek piemērotas pārrobežu saimnieciskajai darbībai, ir mazāk izdevīgas par tām, kas tiek piemērotas saimnieciskajai darbībai, kura tiek veikta šajā dalībvalstī (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Filipiak*, 62. punkts).

50 Turklāt ir jāuzsver, ka pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu aizliegums attiecas ne tikai uz valsts pasākumiem, bet arī uz Savienības iestāžu pasākumiem (pēc analoģijas attiecībā uz preču brīvu apriti skat. 1997. gada 25. jūnija spriedumu lietā C-114/96 *Kieffer* un *Thill*, *Recueil*, I-3629. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Šajā gadījumā Sestās direktīvas 24. panta 3. punktā un 28.i pantā, kā arī PVN direktīvas 283. panta 1. punkta c) apakšpunktā dalībvalstīm ir atļauts piešķirt mazajiem uzņēmumiem, kas reģistrēti to teritorijā, atbrīvojumu no PVN, zaudējot atskaitīšanas tiesības, bet šāda iespēja ir liegta mazajiem uzņēmumiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs.

52 No minētā izriet, ka, ja dalībvalsts ir paredzējusi atbrīvot no PVN mazos uzņēmumus, šāda veida uzņēmumi, kas ir reģistrēti tās teritorijā, vajadzības gadījumā var piedāvāt savus pakalpojumus ar izdevīgākiem nosacījumiem nekā ārpus minētās teritorijas reģistrēti mazie uzņēmumi, jo atbilstoši minētajām tiesību normām dalībvalstīm ir aizliegts uz tiem attiecināt minēto atbrīvojumu.

53 Šajā gadījumā no iepriekšējā punktā izdarītajiem konstatējumiem izriet, ka, izslēdzot no PVN atbrīvojuma ārpus Austrijas teritorijas reģistrētus mazos uzņēmumus, pakalpojumu sniegšana Austrijā šiem mazajiem uzņēmumiem tiek padarīta mazāk pievilcīga. Līdz ar to tas rada pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu.

54 Turklāt, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi savu secinājumu 42.–44. un 83. punktā, pirmkārt, par šo ierobežojumu nevar vainot dalībvalstis, jo attiecīgās direktīvas tām ļauj piemērot atbrīvojumus no PVN tikai tiem mazajiem uzņēmumiem, kas ir reģistrēti attiecīgajā teritorijā. Otrkārt, iespēja mazajiem uzņēmumiem, kas ir reģistrēti ārpus dalībvalsts teritorijas, kurā ir jāmaksā PVN, atskaitīt priekšnodoklī samaksāto nodokli var nebūt pietiekama, lai kompensētu, ka tiem netiek piemērots atbrīvojuma no PVN režīms, it īpaši, ja šie mazie uzņēmumi neveic vai maz veic darījumus, par kuriem ir maksājams priekšnodoklis.

55 Šādos apstākļos ir jāpārbauda šī ierobežojuma iespējamais pamatojums.

Par pamatojumu

56 Austrijas, Vācijas un Grieķijas valdības, kā arī Padome un Eiropas Komisija uzskata, ka pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu, kas izpaužas kā nevienlīdzīga attieksme pret mazajiem uzņēmumiem, atkarībā no tā, vai tie ir vai nav reģistrēti Austrijas teritorijā, pamato vajadzība nodrošināt nodokļu kontroles efektivitāti. Pēc šo valdību un iestāžu domām, šādas kontroles var efektīvi veikt tikai dalībvalsts teritorijā, kurā mazais uzņēmums ir reģistrēts.

57 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka vajadzība nodrošināt nodokļu kontroles efektivitāti ir prioritārs vispārīgo interešu iemesls, kas var pamatot [EK] līgumā garantētās pakalpojumu sniegšanas brīvības īstenošanas ierobežojumu (2009. gada 27. janvāra spriedums lietā C-318/07 *Persche*, Krājums, I-359. lpp., 52. punkts).

58 Tomēr, lai varētu pamatot ierobežojošu pasākumu, tam ir jāatbilst samērīguma principam tādā nozīmē, ka tam ir jābūt piemērotam, lai nodrošinātu tā mērķa īstenošanu un tas nedrīkst pārsniegt mērķa sasniegšanai nepieciešamo (iepriekš minētais spriedums lietā *Persche*, 52. punkts).

59 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka atbrīvojuma no PVN ierobežojums mazajiem uzņēmumiem, kas ir reģistrēti tās dalībvalsts teritorijā, kas to piemēro, ir piemērots, lai nodrošinātu efektīvu nodokļu kontroļu īstenošanu, kas vērstas uz pārbaudi, vai ir izpildīti

nosacījumi, kas ļauj saņemt minēto atbrīvojumu, jo uzņēmumi būtībā dokumentus, kas attiecas uz visu to saimniecisko darbību, glabā reģistrācijas vietā.

60 Tādējādi valdības un iestādes, kas ir iestājušās šajā tiesvedībā, pamatoti uzskata, ka efektīva darbību, ko ir veicis minētajā teritorijā nereģistrēts mazais uzņēmums, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, kontrole nav jāveic uzņemošajai dalībvalstij.

61 Attiecībā uz vajadzību ierobežot šī režīma izmantošanu tikai uz attiecīgajā dalībvalstī reģistrētajiem mazajiem uzņēmumiem minētās valdības un iestādes apgalvo, ka noteikumi par administratīvo palīdzību, kas izriet no Padomes 2003. gada 7. oktobra Regulas (EK) Nr. 1798/2003 par administratīvu sadarbību pievienotās vērtības nodokļu jomā un Regulas (EEK) Nr. 218/92 atcelšanu (OV L 264, 1. lpp.) un Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīvas 77/799/EEK par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo un netiešo nodokļu jomā (OV L 336, 15. lpp.), nevar nodrošināt lietderīgu datu apmaiņu.

62 Tās norāda, ka, tā kā mazo uzņēmumu režīms ir vērsts uz to, lai samazinātu administrācijas izdevumus, kas attiecas uz ar nodokli apliekamiem darījumiem, šie uzņēmumi ir atbrīvoti no nodokļu administratīvajām formalitātēm saistībā ar apgrozījuma nodokli, jo reģistrācijas dalībvalsts rīcībā neesot nekādu datu, kas jāpaziņo atbilstoši Regulai Nr. 1798/2003. Tās piebilst, ka, tā kā Direktīvā 77/799 ir norādīta tikai informācija, kas ir saistīta ar tiešajiem nodokļiem, tā neļauj ne norādīt, ne paziņot informāciju par mazo uzņēmumu apgrozījumu.

63 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka mērķis nodrošināt efektīvas nodokļu kontroles — kuru nepieciešamība ir atgādināta šī sprieduma 57. punktā —, lai apkarotu iespējamo krāpšanu, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un ļaunprātīgu rīcību, nevar tikt sasniegts bez atbilstošiem datiem. Otrkārt, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi savu secinājumu 33. punktā, mazo uzņēmumu režīms paredz administratīvus atvieglojumus, kuru mērķis ir stiprināt mazo uzņēmumu veidošanu, darbību un konkurētspēju, kā arī saglabāt saprātīgu līdzsvaru starp administratīvajiem izdevumiem, kas saistīti ar nodokļu kontroli, un sagaidāmajiem mazajiem nodokļu ieņēmumiem.

64 Atbilstoši PVN direktīvas 272. panta 1. punkta d) apakšpunktam dalībvalstis var atbrīvot mazos uzņēmumus no visiem pienākumiem, kas paredzēti šīs direktīvas 213.–271. pantā, kuru mērķis ir informēt dalībvalstu nodokļu iestādes par ar PVN apliekamajiem darījumiem to teritorijās.

65 Tomēr, kā precizē Padome, mazie uzņēmumi parasti nodokļu ziņā netiek identificēti kā PVN maksātāji to reģistrācijas dalībvalstī un Padomes rīcībā nav nekādas informācijas par to apgrozījumu. Tādējādi pamata lietā Vācijas valdība ir precizējusi, ka I. Šmelcas mazais uzņēmums nodokļu ziņā nav identificēts kā PVN maksātājs Vācijā un šīs dalībvalsts rīcībā nav nekādas informācijas par viņas apgrozījumu.

66 Attiecībā uz Direktīvu 77/799 ir jānorāda, ka saskaņā ar tās 1. pantu tā attiecas uz informācijas par ienākuma nodokli, īpašumu un apdrošināšanas prēmijām apmaiņu. Lai gan nevar izslēgt, ka informācija, kas attiecas uz ienākumiem, var sniegt lietderīgas norādes, it īpaši, lai pētītu iespējami izdarītās PVN krāpšanas, tomēr šī informācija neparāda ar PVN apliekamo apgrozījumu.

67 Šādos apstākļos valdības un iestādes, kas ir šīs tiesvedības dalībnieces, pareizi uzskata, ka Regulā Nr. 1798/2003 un Direktīvā 77/799 paredzētie noteikumi par administratīvo palīdzību nevar nodrošināt lietderīgu datu apmaiņu par mazajiem uzņēmumiem, kas darbojas tās dalībvalsts, kas piemēro atbrīvojumu no PVN, teritorijā.

68 Turklāt šādu informācijas trūkumu varētu novērst tikai tādu formalitāšu ieviešana, kādas ir paredzētas PVN direktīvas 213.–271. pantā. Kā ir norādīts šī sprieduma 63. punktā, mazo uzņēmumu režīms ir vērsts tieši uz šādu formalitāšu aiztaupīšanu šiem uzņēmumiem un nodokļu administrācijai.

69 Lai garantētu mazā uzņēmuma apgrozījuma, kas īstenots dalībvalstī, kurā tas nav reģistrēts, nodokļu kontroles efektivitāti, pirmkārt, ir jāīsteno mazajiem uzņēmumiem un nodokļu administrācijām sarežģītas formalitātes, kas ļautu iegūt atbilstošus datus un konstatēt iespējamo krāpšanu, kā arī, otrkārt, reģistrācijas vietas dalībvalsts nodokļu iestādēm ir jāsniedz atkārtoti administratīvās palīdzības pieteikumi visu pārējo Savienības dalībvalstu nodokļu iestādēm, lai apmainītos ar minētajiem datiem.

70 Jāpiebilst, ka atbrīvojuma no PVN piemērošanas ierobežošana tikai ar nodokļu maksātājiem, kas ir reģistrēti dalībvalstī, kas ir ieviesusi šādu atbrīvojumu, ļauj novērst, ka nodokļu maksātāji, kas darbojas vairākās dalībvalstīs, bet nav tajās reģistrēti, varētu izvairīties no savas darbības pilnīgas vai daļējas aplikšanas ar nodokļiem, pamatojoties uz šajā valstī spēkā esošiem atbrīvojumiem, lai gan šīs darbības kopumā objektīvi pārsniedz mazā uzņēmuma darbības līmeni, kas nebūtu savienojams ar vajadzību, piemērojot atkāpi no nodokļu uzlikšanas principa, ar kuru tiek radīts šāds atbrīvojuma mehānisms, iedrošināt tikai mazos uzņēmumus.

71 Ievērojot iepriekš minēto, šķiet, ka šajā PVN režīma izstrādes stadijā mērķis nodrošināt efektīvas nodokļu kontroles, lai apkarotu iespējamo krāpšanu, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un ļaunprātīgu rīcību, kā arī mazo uzņēmumu režīma mērķis stiprināt to konkurētspēju pamato, pirmkārt, ka atbrīvojuma no PVN piemērojamība tiek ierobežota ar mazo uzņēmumu darbību dalībvalsts, kurā ir jāmaksā PVN, teritorijā un, otrkārt, ka vērā ņemamais gada apgrozījums ir tas apgrozījums, kas īstenots dalībvalstī, kurā uzņēmums ir reģistrēts.

72 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka atbrīvojuma no PVN piemērošanas ierobežošana tikai ar mazajiem uzņēmumiem, kas ir reģistrēti dalībvalstī, kurā ir jāmaksā PVN, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu šo abu mērķu sasniegšanu.

73 No tā izriet, ka, pārbaudot jautājumus, nav konstatēts neviens elements, kas varētu ietekmēt Sestās direktīvas 24. panta 3. punkta un 28.i panta, kā arī PVN direktīvas 283. panta 1. punkta c) apakšpunkta atbilstību EKL 49. pantam.

74 Visbeidzot, tā kā iesniedzējtiesa jautā arī, vai pamata lietā aplūkojamās tiesību normas ir saderīgas ar vispārējo vienlīdzīgas attieksmes principu, ir jāatgādina, ka šī sprieduma 53. punktā ir konstatēts, ka aplūkojamā nevienlīdzīgā attieksme rada pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu. Tādējādi tā ietilpst EKL 49. panta piemērošanas jomā.

75 Šādos apstākļos, kā to ģenerāladvokāte ir norādījusi savu secinājumu 75. punktā, ir jāuzskata, ka vispārējais vienlīdzīgas attieksmes princips nav jāpiemēro autonomi.

76 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka jautājumu pārbaude nav atklājusi neko tādu, kas varētu ietekmēt Sestās direktīvas 24. panta 3. punkta un 28.i panta, kā arī PVN direktīvas 283. panta 1. punkta c) apakšpunkta spēkā esamību, ņemot vērā EKL 49. pantu.

77 Sestās direktīvas 24. un 24.a pants, kā arī PVN direktīvas 284.–287. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "gada apgrozījums" attiecas uz uzņēmuma apgrozījumu gada laikā tajā dalībvalstī, kurā tas ir reģistrēts.

Par tiesāšanās izdevumiem

78 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) jautājumu pārbaude nav atklājusi neko tādu, kas varētu ietekmēt Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, kas ir grozīta ar Padomes 2006. gada 14. februāra Direktīvu 2006/18/EK, 24. panta 3. punkta un 28.i panta, kā arī Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK

par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 283. panta 1. punkta c) apakšpunkta spēkā esamību, ņemot vērā EKL 49. pantu;

2) Direktīvas 77/388, kas ir grozīta ar Direktīvu 2006/18, 24. un 24.a pants, kā arī Direktīvas 2006/112 284.–287. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "gada apgrozījums" attiecas uz uzņēmuma apgrozījumu gada laikā tajā dalībvalstī, kurā tas ir reģistrēts.

[Paraksti]